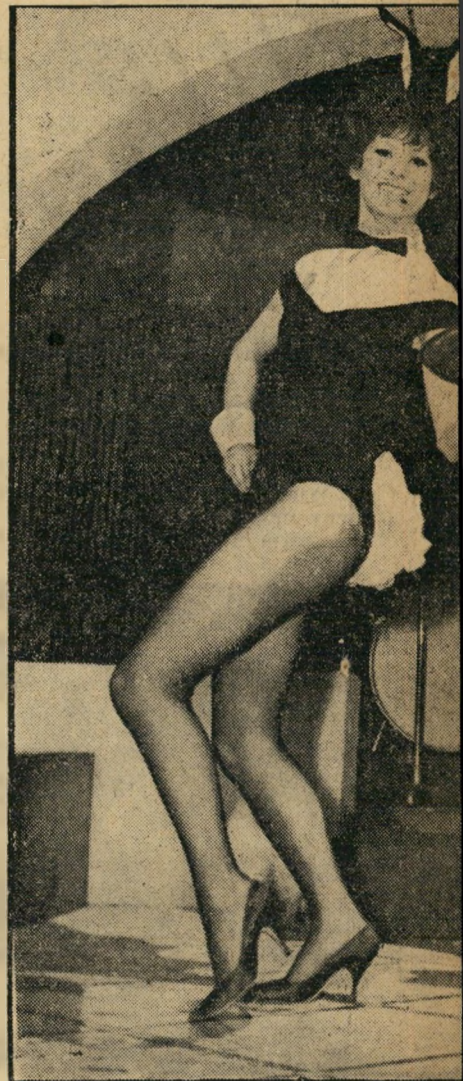

פנות

ושות' חייכות להיות מהוגנות. מהוגנות יותר אחת, כך אומר תנ"ך השפנות. אסור להן עדון, לשתות, ולרקוד דבוקות לאורח. אסור איתו. על שפננה להיות, כך אמר במקרה אחד

בהסתערו על הלקוח

הן חמימה אך זכה, עוגבנית אך תמה. בקיצור — לא נותנת.

אמר לא גדול בכל המקרים. מבלי להעליב, כמובן, הישראלי הרגיש (?). עליה לחיך במקרים כאלו, גומות החן אם יש לה כאלו, לפשק את שפתיה

שפנפות המשקה

היא הפעם דיין. תפקידה מחייב אותה להתמצא בתורת הקוסטיי לים, אולם אסור לה לשתות בעצמה את המשקאות אותם היא מגישה. היא חושבת שהישראלי אינו מנומס — הוא משחק בזנב שלי בלי רשות.

אם שיניה מתירות לה, ולינוף בו אנב צחקקים קטנים. באצבע מאימת קצנה כאילו היה הוא השפן האמיתי ולא היא. הלא בחיך, הסבירה שפננה דורקאס, בת ה-18, השפננה המקצועית היחידה בישראל, נותן לגבר להבין שאין פיה וליבה שחיים. שהיא בעצם מעוניינת בו, אבל אסור לה, מפני שיפסדו אותה. הוא יבוא אליה שוב למחרת, ושוב למחרת, זה ימשך חודשים, יומין בבאר משקה, יניח ללא נקיפות מצפון את שרידי משכורתו על הדלפק, מאושר בבטחון שהשפננה שלו עומדת על עברי סי הכניעה.

זנב רזרבי

שפננות אינן סתם מלצריות עם זנב. עלבון כזה לא יסולח על ידן למישהו. כל אחת מהאנגליות משוכנעת שהיא כישרון דרמטי או מוסיקאלי מעולה שעדיין לא נית' גלה על-ידי האיש הנכון, אבל עוד יתגלה. דיין האדמונית קצת מחצצרת, גיורי הבלוני דית קצת זמרת, פראנסיין האדומה קצת חשפנית, וקארול השחרחרות קצת שחקנית אופי, כך היא אומרת. כולן הכירו קצת באיזו מסיבה פרטית את כריסטיין קילר ותושבות שגורלו של דוקטור חרד הוא פרי הצביעות ושלא היה מגיע לו בכלל. כולן הופיעו קצת בלהקות בידור שונות ברחבי אנגליה.

שפננה קארול האבן (שמיים) בת העשר רים, הכירה אפילו קצת את מאנדי. היא לא עושה שום רושם, היא אומרת, והיא פשוט מתפלאת על ד"ר חרד. סליחה, התי' פלאה. כמו כל חברותיה, למדה גם מיס שמיים בבית-ספר גבוה לאמנות הבמה. היא

הן דיין (מימין) ולינדה (משמאל). זו להן הפעם הראשונה לטמש בתפקיד מלצריות, ושפננות בכלל. באנגליה הופיעה דיין רק עם רגליה הארוכות בטלויזיה האנגלית, בתצוגות-אופנה וקיסטי-ריקוד.

פנות הגשה

שלה, בעוד לינדה הציגה את

שפנפות הבידור

זוהי פראנסיין, מפק' דת השפננות של מעדון סיני ביפו. פראנסיין משוכנעת שכישורונה הוא החשי' פנות אותה היא מבצעת כחלק מהתוכנית. האחרות רוקדות.

קלאסי וניבאו לה עתיד. יום אחד קראה בעיתון שמחפשים מלצריות למועדון שפני' סנות. היא היתה נורא סקרנית, היא אומרת, ורצתה לדעת בכלל מה הולך פה. היא שמעה שם הרצאות על ההבדלים באופי של הגברים ולא האמינה שיש דברים כאלו בחיים. כן, והיא יכלה כבר להתחתן אולי אלף פעמים. אבל בסוף היא החליטה שהיא עוד רוצה לראות את העולם.

בטח שהיא שמעה על ישראל. למשל, מה? מה? מזיתומרת מה, המון, אבל היא לא זוכרת ברצו זה בדיוק. היא חושבת שהגבר האנגלי הוא אינטראקטור והישראלי אקסטרט' חרט. "האנגלי היה מסתכל שעות ארוכות על הזנב שלי ורק בסוף הערב היה מבקש סליחה ומצו לשאול אם הזנב לא עלול במקרה ליפול, ואם כן אז מה קורה, והאם יש לי זנב רזרבי בבית. הישראלי פשוט מושך לי בזנב ואומר, אז גיפגש מותק, אחרי התוכנית, או קינ'?"

היתה עלולה להיות כוכבת גדולה, לולא נשברה לה, ברצו האחרון, הרגל. בשבוע הראשון לשהותה בארץ, ביקשה מלקוח ישראלי, מעריץ קבוע, ללמד אותה לומר בעברית "מה השעה?" מפני שאין לה שעות. היא שיננה ערב שלם את ה' משפט הקשה. למחרת עברה ברחוב, שאלה עובר-אורח מה השעה. היא התפרץ בצחוק ונמלט מן המקום. אזרח שני, שנשאל אותה שאלה, הביט בה ברחמים מהולים בעצב. לאחר שעברו עליה בערך כעשרה נסיו' נות עקביים כאלה, הסבירו לה יהודים רח' מנים כי מי שרוצה לדעת מה השעה, שואל פשוט "מה השעה?" ולא נספל אל אנשים ישרים ברחוב בדרישה חסרת-הנימוס — "תן לי נשיקה!"

אף אחת מהן פרט לדורקאס, לא עבדה בתפקיד שפננה לפני הגיען ליפו. דורקאס עבדה שלושה חודשים במועדון מעין זה בלונדון. היא למדה כמיכין לפני כן באלט

שפנפות הווידוי

הן קארול, לינדה ודיין ממלאות את החובות הקדור' סים של מיקצוען: להקשיב. עליהן לצחוק כשהגבר מספר בדיחה לא-מצחיקה, ולהיות רצינית כאשר הוא מספר להן שאשתו לא מבינה אותו.